ΣΥΝΗΜΜΕΝΟΝ Α΄: Τό ἐπίσημο κείμενο *«Δήλωση Ἑνότητας»* τῆς 10ης Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) στό Πουσάν τῆς Νοτίου Κορέας (8 Νοεμβρίου 2013)

ΠΗΓΗ (ἀγγλικοῦ κειμένου): **Document No. PRC 01.1 (EN Original) *For information* (ἱστοχώρου τοῦ Π.Σ.Ε.)**
http://www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/2013-busan/adopted-documents-statements/unity-statement/@@download/file/PRC_01_1_ADOPTED_Unity_Statement.pdf

---

Unity Statement - Revised

God's Gift and Call to Unity - and our Commitment

1. "In the beginning God created the heavens and the earth (Genesis 1:1)." Creation is a gift from the living God. We celebrate creation's life in its diversity and give thanks for its goodness . It is the will of God that the whole creation, reconciled in the love of Christ through the transforming power of the Holy Spirit, should live together in unity and peace (Eph.1).

Our experience

2. Today, the whole creation, the world and its people, live in the tension between the profoundest hope and the deepest despair. We give thanks for the diversity of human cultures, for the wonder of knowledge and learning, for the enthusiasm and vibrancy of many young people, for communities being rebuilt and enemies reconciled, for people being healed, and populations fed. We rejoice when people of different faiths work together for justice and peace. These are signs of hope and new beginnings. But we grieve that there are also places where God's children cry out. Social and economic injustice, poverty and famine, greed and war ravage our world. There is violence and terrorism and the threat of war, particularly nuclear war. Many have to live with HIV and AIDS and suffer from other epidemics; peoples are displaced and their lands dispossessed. Many women and children are victims of violence, inequality and trafficking as are some men. There are those who are marginalised and excluded. We are all in danger of being alienated from our cultures and disconnected from earth. Creation has been misused and we face threats to the balance of life, a growing ecological crisis and the

Δήλωση Ἑνότητας - Ἀναθεωρημένη

Ἡ Δωρεά τοῦ Θεοῦ καί ἡ Κλήση γιά Ἑνότητα –καί ἡ δέσμευσή μας

1. «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν (*Γένεσις* 1, 1)». Ἡ κτίση εἶναι δωρεά ἀπό τόν ζῶντα Θεό. Ἑορτάζουμε τή ζωή τῆς κτίσεως στή διαφορετικότητά της καί προσφέρουμε εὐχαριστία γιά τήν ἀγαθότητά της. Εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅλη ἡ κτίση, καταλλαγμένη ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ διά τῆς μεταμορφωτικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά ζήσει μαζί, σέ ἑνότητα καί εἰρήνη (*Ἔφεσ.* 1).

Ἡ ἐμπειρία μας

2. Σήμερα, ὅλη ἡ κτίση, ὁ κόσμος καί οἱ ἄνθρωποί του, ζοῦν στήν ἔνταση μεταξύ τῆς πιό βαθειᾶς ἐλπίδας καί τῆς βαθύτατης ἀπελπισίας. Προσφέρουμε εὐχαριστία γιά τή διαφορετικότητα τῶν ἀνθρωπίνων πολιτισμῶν, γιά τό θαῦμα τῆς γνώσεως καί τῆς μαθήσεως, γιά τόν ἐνθουσιασμό καί τόν παλμό πολλῶν νέων ἀνθρώπων, γιά τήν ἀνοικοδόμηση κοινοτήτων καί τή συμφιλίωση ἐχθρῶν, γιά τήν ἴαση ἀνθρώπων καί τή διατροφή πληθυσμῶν. Ἀγαλλιῶμεν, ὅταν ἄνθρωποι διαφορετικῶν θρησκειῶν ἐργάζονται μαζί ὑπέρ τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης. Αὐτά εἶναι σημάδια ἐλπίδας καί νέων ἐκκινήσεων. Ἀλλά πενθοῦμε διότι ὑπάρχουν ἐπίσης μέρη ὅπου παιδιά τοῦ Θεοῦ κραυγάζουν. Κοινωνική καί οἰκονομική ἀδικία, πτωχεία καί πείνα, ἀπληστία καί πόλεμος ρημάζουν τόν κόσμο μας. Ὑπάρχει βία καί τρομοκρατία καί ἡ ἀπειλή τοῦ πολέμου, εἰδικῶς τοῦ πυρηνικοῦ πολέμου. Πολλοί πρέπει νά ζήσουν μέ HIV καί AIDS καί νά ὑποφέρουν ἀπό ἄλλες ἐπιδημίες· πληθυσμοί ἐκτοπίζονται καί οἱ γαῖες τους τούς ἀφαιροῦνται. Πολλές γυναῖκες καί παιδιά εἶναι θύματα βίας, ἀνισότητας καί τράφικινγκ, ὅπως καί κάποιοι ἄνδρες. Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού περιθωριοποιοῦνται καί ἀποκλείονται. Εὑρισκόμαστε ὅλοι στόν κίνδυνο νά ἀποξενωθοῦμε ἀπό τούς πολιτισμούς μας καί νά ἀποσυνδεθοῦμε ἀπό τή γῆ. Ἡ κτίση ἔχει ὑποστεῖ παράχρηση καί ἀντιμετωπίζουμε ἀπειλές γιά τήν ἰσορροπία τῆς ζωῆς, μία αὐξανόμε-

effects of climate change. These are signs of our disordered relations with God, with one another and with creation, and we confess that they dishonour God's gift of life.

3. Within churches we experience a similar tension between celebration and sorrow. There are signs of vibrant life and creative energy in the growth of Christian communities around the world with rich diversity. There is a deepening sense among some churches of needing one another and of being called by Christ to be in unity. In places where churches experience anguish and constant fear of persecution, solidarity between Christians from different traditions in the service of justice and peace is a sign of God's grace. The ecumenical movement has encouraged new friendships forming a seed bed in which unity can grow. There are places where Christians work and witness together in their local communities and new regional agreements of covenanting, closer fellowship and church unions. Increasingly, we recognize that we are called to share with, and learn from, those of other faiths, to work with them in common efforts for justice and peace and for the preservation of the integrity of God's beautiful but hurting creation. These deepening relationships bring new challenges and enlarge our understanding.

4. We grieve that there are also painful experiences of situations where diversity has turned into division and we do not always recognise the face of Christ in each other. We cannot all gather together around the Table in Eucharistic communion. Divisive issues remain. New issues bring sharp challenges which create new divisions within and between churches. These must be addressed in the fellowship of churches by the way of consensus discernment. Too easily we withdraw into our own traditions and communities refusing to be challenged and enriched by the gifts others hold out to us. Sometimes we seem to embrace the creative new life of faith and yet do not embrace a passion for unity or a longing for fellowship with others. This makes us more ready to tolerate injustice and even conflicts between and within

νη οἰκολογική κρίση καί τίς ἐπιδράσεις τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς. Αὐτά εἶναι σημάδια τῶν διαταραγμένων σχέσεών μας μέ τόν Θεό, μεταξύ ἀλλήλων καί μέ τήν κτίση, καί ὁμολογοῦμε ὅτι ἀτιμάζουν τήν ἐκ Θεοῦ δωρεά τῆς ζωῆς.

3. Ἐντός τῶν ἐκκλησιῶν βιώνουμε μιά παρόμοια ἔνταση μεταξύ ἑορτασμοῦ καί λύπης. Ὑπάρχουν σημάδια πάλλουσας ζωῆς καί δημιουργικῆς ἐνέργειας στήν ἀνάπτυξη τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων ἀνά τόν κόσμο μέ πλούσια διαφορετικότητα. Ὑπάρχει μεταξύ μερικῶν ἐκκλησιῶν μιά αἴσθηση πού βαθαίνει, τῆς ἀνάγκης ἀλλήλων καί τῆς κλήσεως ἀπό τόν Χριστό νά εἶναι σέ ἑνότητα. Σέ μέρη ὅπου ἐκκλησίες βιώνουν ἀγωνία καί διαρκῆ φόβο διωγμοῦ, ἡ ἀλληλεγγύη μεταξύ Χριστιανῶν ἀπό διαφορετικές παραδόσεις στήν ὑπηρεσία τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης εἶναι ἕνα σημάδι τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ. Ἡ οἰκουμενική κίνηση ἔχει ἐνθαρρύνει νέες φιλίες διαμορφώνοντας ἕνα φυτώριο ὅπου μπορεῖ νά ἀναπτυχθεῖ ἡ ἑνότητα. Ὑπάρχουν μέρη ὅπου οἱ Χριστιανοί ἀπό κοινοῦ ἐργάζονται καί δίνουν μαρτυρία στίς τοπικές τους κοινωνίες καί σέ νέες τοπικές συμφωνίες διαθηκικῆς, στενότερης κοινωνίας καί ἐκκλησιαστικῶν ἑνώσεων. Προοδευτικῶς, ἀναγνωρίζουμε ὅτι καλούμεθα νά μοιραστοῦμε μέ - καί νά διδαχθοῦμε ἀπό - ἀνθρώπους ἀπό ἄλλες πίστεις, γιά νά ἐργασθοῦμε μαζί τους σέ κοινές προσπάθειες γιά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί γιά τή διατήρηση τῆς ἀκεραιότητας τῆς ὄμορφης ἀλλά καί δοκιμαζόμενης κτίσεως τοῦ Θεοῦ. Αὐτές οἱ σχέσεις πού βαθαίνουν φέρουν νέες προσκλήσεις καί μεγεθύνουν τήν κατανόησή μας.

4. Πενθοῦμε ἐπειδή ὑπάρχουν ἐπίσης ὀδυνηρές ἐμπειρίες καταστάσεων, ὅπου ἡ διαφορετικότητα ἔχει τραπεῖ σέ διαίρεση καί δέν ἀναγνωρίζουμε πάντοτε τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ σέ ἀλλήλους. Δέν μποροῦμε ὅλοι νά συγκεντρωθοῦμε πέριξ τῆς Τραπέζης σέ εὐχαριστιακή κοινωνία. Θέματα πού διαιροῦν ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται. Νέα θέματα ἀναδεικνύουν ὀξεῖες προκλήσεις πού προξενοῦν νέες διαιρέσεις ἐντός καί μεταξύ ἐκκλησιῶν. Αὐτές πρέπει νά ἀντιμετωπισθοῦν στήν κοινωνία τῶν ἐκκλησιῶν μέ τόν τρόπο τῆς ὁμόφωνης διακρίσεως. Πολύ εὔκολα ἀποσυρόμαστε μέσα στίς δικές μας παραδόσεις καί κοινότητες, ἀρνούμενοι νά δεχθοῦμε πρόκληση καί νά ἐμπλουτισθοῦμε ἀπό δωρεές πού ἄλλοι μᾶς προσφέρουν. Μερικές φορές φαίνεται ὅτι ἐναγκαλιζόμαστε τή δημιουργική νέα ζωή τῆς πίστεως καί ὅμως δέν ἐναγκαλιζόμαστε ἕνα πάθος γιά τήν ἑνότητα ἤ νοσταλγία γιά κοινωνία μέ τούς ἄλλους. Αὐτό μᾶς καθιστᾷ περισσότερο ἕτοιμους νά

the churches. We are held back as some grow weary and disappointed on the ecumenical path.

ἀνεχθοῦμε τήν ἀδικία, ἀκόμη καί συγκρούσεις, μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν καί ἐντός αὐτῶν. Κρατούμαστε πίσω, καθώς μερικοί καθίστανται ὅλο καί περισσότερο κουρασμένοι καί ἀπογοητευμένοι πάνω στό οἰκουμενικό μονοπάτι.

5. We do not always honour the God who is the source of our life. Whenever we abuse life through our practices of exclusion and marginalization, our refusal to pursue justice, our unwillingness to live in peace, our failure to seek unity, and our exploitation of creation, we reject the gifts God holds out to us.

5. Δέν τιμᾶμε πάντοτε τόν Θεό πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς μας. Ὁποτεδήποτε καταχρώμαστε τή ζωή μέσῳ τῶν πρακτικῶν μας τοῦ ἀποκλεισμοῦ καί τῆς περιθωριοποιήσεως, μέσῳ τῆς ἀρνήσεώς μας νά ἐπιδιώξουμε τή δικαιοσύνη, τῆς ἀπροθυμίας μας νά ζήσουμε ἐν εἰρήνῃ, τῆς ἀποτυχίας μας νά ἐπιζητήσουμε τήν ἑνότητα, καί τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς κτίσεως, [τότε] ἀπορρίπτουμε τίς δωρεές πού ὁ Θεός προσφέρει σέ μᾶς.

Our shared scriptural vision

6. As we read the Scriptures together, under the guidance of the Spirit, our eyes are opened to the place of the community of God's people within creation. Men and women are created in the image and likeness of God and given the responsibility to care for life (Gen. 1:27-28). The covenant with Israel marks a decisive moment in the unfolding of God's plan of salvation. The prophets call God's covenanted people to work for justice and peace, to care for the poor, the outcast, and the marginalized, and to be a light to the nations (Micah 6:8; Isaiah 49:6).

Τό κοινό μας ἁγιογραφικό ὅραμα

6. Καθώς ἀναγινώσκουμε μαζί τίς Γραφές, ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ Πνεύματος, οἱ ὀφθαλμοί μας διανοίγονται [νά δοῦμε] πρός τή θέση τῆς κοινότητας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐντός τῆς κτίσεως. Ἄνδρες καί γυναῖκες εἶναι δημιουργημένοι κατ΄ εἰκόνα καί ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ καί τούς δόθηκε ἡ εὐθύνη νά φροντίζουν γιά τή ζωή (*Γέν.* 1, 27-28). Ἡ διαθήκη μέ τόν Ἰσραήλ σηματοδοτεῖ μία ἀποφασιστική στιγμή στήν ἐκτύλιξη τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία. Οἱ προφῆτες καλοῦν τόν μετά τοῦ Θεοῦ, μέσῳ Διαθήκης, συμβεβλημένο λαό, νά ἐργάζεται γιά τή δικαιοσύνη καί τήν εἰρήνη, νά μεριμνᾷ γιά τούς πτωχούς, τούς ἀπόκληρους καί τούς περιθωριοποιημένους, καί νά εἶναι φῶς γιά τά ἔθνη (*Μιχ.* 6, 8· *Ἠσ.* 49, 6).

7. God sent Jesus Christ, the Incarnate Word of God (John 1). Through his ministry and through his death on the cross Jesus destroyed the walls of separation and hostility, established a new covenant, and brought about genuine unity and reconciliation in his own Body (Eph. 1:9-10 and 2:14-16). He announced the coming Kingdom of God, had compassion on the crowds, healed the sick and preached good news to the poor (Math. 9:35-36; Luke 4:14-24). He reached out to the despised, the sinners, the alien, offering acceptance, and redemption. By his life, death and resurrection, and through the power of the Holy Spirit, Jesus revealed the communion of the life of God the Holy Trinity, and opened to all a new way of living in communion with one another in the love of God (1 John 1:1-3). Jesus prayed for the unity of his disciples for the sake of the world (John 17:20-24). He entrusted his

7. Ὁ Θεός ἀπέστειλε τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ (*Ἰω.* 1). Μέσῳ τῆς ἱερωσύνης του καί μέσῳ τοῦ θανάτου του ἐπί τοῦ σταυροῦ ὁ Ἰησοῦς κατέστρεψε τά τείχη τοῦ διαχωρισμοῦ καί τῆς ἐχθρότητας, καθιέρωσε μία νέα διαθήκη, καί ἐπέφερε αὐθεντική ἑνότητα καί καταλλαγή μέσα τό ἴδιο τό Σῶμα του (*Ἐφ.* 1, 9-10 καί 2, 14-16). Ἀνακοίνωσε τήν ἐρχόμενη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶχε συμπάθεια γιά τά πλήθη, θεράπευσε τούς ἀρρώστους καί ἐκήρυξε εὐαγγέλια στούς πτωχούς (*Ματθ.* 9,35-36· *Λουκ.* 4, 14-24). Ἔφθασε τούς περιφρονημένους, τούς ἁμαρτωλούς, τούς ξένους, προσφέροντας ἀποδοχή καί ἀπολύτρωση. Μέσῳ τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεώς του, καί διά τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Ἰησοῦς ἀποκάλυψε τήν κοινωνία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ - Ἁγίας Τριάδος, καί διάνοιξε σέ ὅλους μία νέα ὁδό τῆς ζωῆς σέ κοινωνία μέ ἀλλήλους ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ (*Α΄ Ἰω.* 1, 1-3). Ὁ Ἰησοῦς προσευχήθηκε γιά τήν ἑνότητα τῶν μαθητῶν του γιά χάρη τοῦ κόσμου

message and his ministry of unity and reconciliation to his disciples and through them to the Church, which is called to continue his mission (2 Cor. 5: 18-20). From the beginning the community of believers lived together, were devoted to the apostolic teaching and fellowship, breaking bread and praying together, caring for the poor, proclaiming the good news and yet struggling with factions and divisions (Acts 2:42; Acts 15).

8. The Church, as the Body of Christ, embodies Jesus' uniting, reconciling and self-sacrificial love to the world on the cross. At the heart of God's own life of communion is forever a cross and forever resurrection – a reality which is revealed to us and through us. We pray and wait with eager longing for God to renew the whole creation (Rom. 8:19-21). God is always there ahead of us in our pilgrimage, always surprising us, calling us to repentance, forgiving our failures and offering us the gift of new life.

God's call to unity today

9. On our ecumenical journey we have come to understand more about God's call to the Church to serve the unity of all creation. The vocation of the Church is to be: foretaste of new creation; prophetic sign to the whole world of the life God intends for all; and servant spreading the good news of God's Kingdom of justice, peace and love.

10. As foretaste God gives to the Church gracious gifts: the Word, testified to in Holy Scripture to which we are invited to respond in faith in the power of the Holy Spirit; baptism in which we are made a new creation in Christ ; the Eucharist, the fullest expression of communion with God and with one another, which builds up the fellowship and from which we are sent out in mission; an apostolic ministry to draw out and nurture the gifts of all the faithful and to lead the mission of the Church. Conciliar gatherings too are gifts enabling the fellowship, under the Spirit's guidance, to discern the will of God, to teach together and to live sacrificially, serving one another's needs and the world's needs. The unity of the Church is not uniformity; diversity is also a

(*Ἰω.* 17, 20-24). Ἐμπιστεύθηκε τό μήνυμά του καί τήν ἱερωσύνη του τῆς ἑνότητας καί τῆς καταλλαγῆς στούς μαθητές του καί μέσῳ αὐτῶν στήν Ἐκκλησία, πού καλεῖται νά συνεχίσει τήν ἀποστολή του (*Β΄Κορ.* 5, 18-20). Ἀπ' ἀρχῆς ἡ κοινότητα τῶν πιστῶν ζοῦσαν μαζί, ἦσαν ἀφιερωμένοι στήν ἀποστολική διδασκαλία καί κοινωνία, κλῶντες ἄρτο καί προσευχόμενοι μαζί, φροντίζοντας γιά τούς πτωχούς, κηρύσσοντας τό εὐαγγέλιο, κι ὅμως παλεύοντας μέ ρήξεις καί διαιρέσεις (*Πράξ.* 2, 42· *Πράξ.* 15).

8. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐνσαρκώνει τοῦ Ἰησοῦ τήν ἑνοποιό, καταλλακτική καί αὐτο-θυσιαστική ἀγάπη πρός τόν κόσμο ἐπί τοῦ σταυροῦ. Στήν καρδιά τῆς ἴδιας τῆς ἐν κοινωνίᾳ ζωῆς τοῦ Θεοῦ, εὑρίσκεται πάντοτε ἕνας σταυρός καί πάντοτε ἀνάσταση - μιά πραγματικότητα πού ἀποκαλύπτεται σέ μᾶς καί μέσα ἀπό ἐμᾶς. Προσευχόμαστε καί περιμένουμε μέ διακαῆ λαχτάρα νά ἀνακαινίσει ὁ Θεός ὅλη τήν κτίση (*Ρωμ.* 8, 19-21). Ὁ Θεός εὑρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ, προπορευόμενος ἡμῶν στό προσκύνημά μας, πάντοτε ἐκπλήσσοντάς μας, καλώντας μας σέ μετάνοια, συγχωρώντας τίς ἀποτυχίες μας καί προσφέροντάς μας τή δωρεά νέας ζωῆς.

Ἡ σημερινή κλήση τοῦ Θεοῦ γιά ἑνότητα

9. Στό οἰκουμενικό μας ταξίδι ἔχουμε φθάσει στό νά κατανοήσουμε περισσότερα γιά τήν κλήση τοῦ Θεοῦ πρός τήν Ἐκκλησία νά ὑπηρετήσει αὐτή τήν ἑνότητα ὅλης τῆς κτίσεως. Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ἀποτελεῖ: πρόγευση τῆς νέας κτίσεως· προφητικό γιά ὅλο τόν κόσμο σημάδι, γιά τή ζωή τήν ὁποία ὁ Θεός προορίζει γιά ὅλους· καί ὑπηρέτη πού διαδίδει τό εὐαγγέλιο τῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείας τῆς δικαιοσύνης, εἰρήνης καί ἀγάπης.

10. Ὡς πρόγευση ὁ Θεός δίνει στήν Ἐκκλησία πλούσιες δωρεές: τόν Λόγο, περί τοῦ ὁποίου δίδεται μαρτυρία στήν Ἁγία Γραφή, πρός τόν ὁποῖο προσκαλούμαστε νά ἀνταποκριθοῦμε μέ πίστη στή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· βάπτισμα, στό ὁποῖο καθιστάμεθα μία καινή ἐν Χριστῷ κτίση · τήν Εὐχαριστία, τήν πλέον πλήρη ἔκφραση κοινωνίας μέ τόν Θεό καί ἀλλήλους, ἡ ὁποία ἀνοικοδομεῖ τήν κοινωνία καί ἀπό τήν ὁποία ἀποστελλόμαστε πρός ἱεραποστολή· μία ἀποστολική ἱερωσύνη, γιά νά ἀποκαλύψουμε καί καλλιεργήσουμε τά χαρίσματα ὅλων τῶν πιστῶν καί νά καθοδηγήσουμε τήν ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ συναθροίσεις Συνόδων ἐπίσης εἶναι δωρεές πού καθιστοῦν δυνατή τήν κοινωνία, ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ Πνεύματος, γιά τή διάκριση τοῦ θελήματος τοῦ Θοῦ, γιά κοινή

gift, creative and life-giving. But diversity cannot be so great that those in Christ become strangers and enemies to one another, thus damaging the uniting reality of life in Christ [i].

διδασκαλία καί θυσιαστική ζωή, ὑπηρετώντας τίς ἀνάγκες ὁ ἑνός τοῦ ἄλλου καί τίς ἀνάγκες τοῦ κόσμου. Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας δέν συνιστᾷ ὁμοιομορφία· ἡ διαφορετικότητα εἶναι ἐπίσης χάρισμα, δημιουργικό καί ζωοπάροχο. Ἀλλά ἡ διαφορετικότητα δέν μπορεῖ νά εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε οἱ ἐν Χριστῷ νά καθίστανται ξένοι καί ἐχθροί πρός ἀλλήλους, ζημιώνοντας ἔτσι τήν ἑνοποιό πραγματικότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς[1].

11. As prophetic sign the Church's vocation is to show forth the life that God wills for the whole creation. We are hardly a credible sign as long as our ecclesial divisions, which spring from fundamental disagreements in faith, remain. Divisions and marginalisation on the basis of ethnicity, race, gender, disability, power, status, caste, and other forms of discrimination also obscure the Church's witness to unity. To be a credible sign our life together must reflect the qualities of patience, humility, generosity, attentive listening to one another, mutual accountability, inclusivity, and a willingness to stay together, not saying 'I have no need of you' (1 Cor. 12:21). We are called to be a community upholding justice in its own life, living together in peace, never settling for the easy peace that silences protest and pain, but struggling for the true peace that comes with justice. Only as Christians are being reconciled and renewed by God's Spirit will the Church bear authentic witness to the possibility of reconciled life for all people, for all creation. It is often in its weakness and poverty, suffering as Christ suffers, that the Church is truly sign and mystery of God's grace.[ii]

11. Ὡς προφητικό *«σημεῖον»* ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά διακηρύξει τή ζωή πού ὁ Θεός θέλει γιά ὅλη τήν κτίση. Μόλις καί μετά βίας εἴμαστε ἕνα ἀξιόπιστο *«σημεῖον»* ἐν ὅσῳ παραμένουν οἱ ἐκκλησιαστικές μας διαιρέσεις, πού ἀναδύονται ἀπό θεμελιώδεις διαφωνίες στήν πίστη. Διαιρέσεις καί περιθωριοποίηση ἐπί τῇ βάσει ἐθνικότητας, φυλῆς, φύλου, ἀναπηρίας, ἰσχύος, θέσεως, κάστας καί ἄλλων μορφῶν διακρίσεως ἐπίσης συσκοτίζουν τή μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἑνότητα. Γιά νά εἴμαστε ἕνα ἀξιόπιστο *«σημεῖον»*, ἡ κοινή ζωή μας πρέπει νά ἀνακλᾷ τίς ἀξίες τῆς ὑπομονῆς, ταπεινοφροσύνης, γενναιοδωρίας, προσεκτικῆς ἀκροάσεως ἀλλήλων, ἀμοιβαίας ὑπευθυνότητας, περιεκτικότητας καί μιά θέληση νά παραμείνουμε μαζί, χωρίς νά λέμε "Χρείαν σου οὐκ ἔχω" (*Α΄Κορ.* 12, 21). Καλούμαστε νά εἴμαστε κοινότητα πού ὑποστηρίζει τή δικαιοσύνη στήν ἴδια τή δική της ζωή, ζώντας μαζί ἐν εἰρήνῃ, χωρίς ποτέ νά συμβιβαζόμαστε μέ τήν εὔκολη εἰρήνη πού ἐπιβάλλει τή σιωπή στή διαμαρτυρία καί στόν πόνο, ἀλλά ἀγωνιζόμενοι γιά τήν ἀληθινή εἰρήνη πού συνοδεύει τή δικαιοσύνη. Μόνον καθώς οἱ Χριστιανοί καταλλάσσονται καί ἀνακαινίζονται ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, θά φέρει ἡ Ἐκκλησία αὐθεντική μαρτυρία γιά τή δυνατότητα τῆς καταλλαγμένης ζωῆς γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιά ὅλη τήν κτίση. Συχνά, εἶναι στήν ἀδυναμία καί τήν πτωχεία της, ὑποφέροντας ὅπως ὑποφέρει ὁ Χριστός, πού ἡ Ἐκκλησία εἶναι πραγματικά *«σημεῖον»* καί μυστήριο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ[2].

12. As servant the Church is called to make present God's holy, loving and life affirming plan for the world revealed in Jesus Christ. By its very nature the Church is missionary, called and sent to witness to the gift of communion that God intends for all humanity and for all creation in the Kingdom of God. In its work of holistic mission - evangelism and diakonia done in Christ's way - the Church participates in offering God's life to the world.[iii] In the power of the Spirit, the Church is to proclaim the good news in ways that awaken a response in different contexts,

12. Ὡς ὑπηρέτης ἡ Ἐκκλησία καλεῖται, τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο, τό ἱερό, ἀγαπητικό καί ἐπιβεβαιωτικό τῆς ζωῆς, τό ἀποκαλυμμένο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, νά τό καταστήσει παρόν. Ἀπό τήν ἴδια τή φύση της ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἱεραποστολική, κεκλημένη καί ἀπεσταλμένη γιά νά μαρτυρήσει γιά τή δωρεά τῆς κοινωνίας πού ὁ Θεός προορίζει γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα καί γιά ὅλη τήν κτίση στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Στό ἔργο της, τῆς ὁλιστικῆς ἱεραποστολῆς – εὐαγγελισμοῦ καί διακονίας τετελεσμένων μέ τόν τρόπο τοῦ Χριστοῦ - ἡ Ἐκκλησία συμμετέχει στήν προσφορά τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο[3]. Ἐν

languages and cultures, to pursue God's justice, and to work for God's peace. Christians are called to make common cause with people of other faiths or none wherever possible, for the well-being of all peoples and creation.

τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἡ Ἐκκλησία δέον νά διακηρύττει τό εὐαγγέλιο μέ τρόπους πού ἀφυπνίζουν μία ἀνταπόκριση σέ διαφορετικές συνάφειες, γλῶσσες καί πολιτισμούς, νά ἐπιζητεῖ τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καί νά ἐργάζεται γιά τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοί καλοῦνται νά συνταχθοῦν μέ ἀνθρώπους ἀπό ἄλλες πίστεις ἤ καμμία πίστη, ὅπου δυνατόν, ὑπέρ τῆς εὐημερίας ὅλων τῶν λαῶν καί τῆς κτίσεως.

13. The unity of the Church, the unity of the human community and the unity of the whole creation are interconnected. Christ who makes us one calls us to live in justice and peace and impels us to work together for justice and peace in God's world. The plan of God made known to us in Christ is, in the fullness of time, to gather up all things in Christ ,"things in heaven and things on earth (Ephesians 1:9-10)."

13. Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἑνότητα τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας καί ἡ ἑνότητα ὅλης τῆς κτίσεως εἶναι ἀλληλοσυνδεόμενα. Ὁ Χριστός πού μᾶς ποιεῖ «ἕν», μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε ἐν δικαιοσύνῃ καί εἰρήνῃ καί μᾶς παροτρύνει νά ἐργασθοῦμε ἀπό κοινοῦ ὑπέρ τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης στόν κόσμο τοῦ Θεοῦ. Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ πού μᾶς ἔγινε γνωστό ἐν Χριστῷ εἶναι, στήν πληρότητα τοῦ χρόνου, νά συναχθοῦν τά πάντα ἐν Χριστῷ, «τά ἐπί τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς (*Ἐφεσίους* 1, 9-10).

Our commitment

14. We affirm the place of the Church in God's design and repent of the divisions among and within our churches, confessing with sorrow that our disunity undermines our witness to the good news of Jesus Christ and makes less credible our witness to that unity God desires for all. We confess our failures to do justice, to work for peace, and to sustain creation. Despite our failings, God is faithful and forgiving and continues to call us to unity. Having faith in God's creating and re-creating power, we long for the Church to be foretaste, credible sign and effective servant of the new life that God is offering to the world. It is in God, who beckons us to life in all its fullness that joy, hope, and a passion for unity are renewed. Therefore, we urge one another to remain committed to the primary purpose of the fellowship of churches in the World Council of Churches:

Ἡ δέσμευσή μας

14. Ἐπιβεβαιώνουμε τή θέση τῆς Ἐκκλησίας στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καί μετανοοῦμε γιά τίς διαιρέσεις μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν μας καί ἐντός αὐτῶν, ὁμολογώντας μέ λύπη ὅτι ἡ ἔλλειψή ἑνότητάς μας ὑπονομεύει τή μαρτυρία μας γιά τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί καθιστᾶ λιγότερο ἀξιόπιστη τή μαρτυρία μας γιά τήν ἑνότητα ἐκείνη πού ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ γιά ὅλους. Ὁμολογοῦμε τίς ἀποτυχίες μας νά ἀσκήσουμε δικαιοσύνη, νά ἐργασθοῦμε γιά τήν εἰρήνη καί νά συντηρήσουμε τήν κτίση. Παρά τίς ἀποτυχίες μας, ὁ Θεός εἶναι ἀξιόπιστος καί συγχωρητικός καί ἐξακολουθεῖ νά μᾶς καλεῖ σέ ἑνότητα. Ἔχοντας πίστη στή δημιουργική καί ἀναδημιουργική δύναμη τοῦ Θεοῦ, ποθοῦμε ἡ Ἐκκλησία νά ἀποτελεῖ πρόγευση, ἀξιόπιστο *«σημεῖον»* καί ἀποτελεσματικό ὑπηρέτη τῆς νέας ζωῆς πού ὁ Θεός προσφέρει στόν κόσμο. Στόν Θεό, ὁ ὁποῖος μᾶς καλεῖ στή ζωή σέ ὅλη της τήν πληρότητα, εἶναι πού ἀνανεώνονται ἡ χαρά, ἡ ἐλπίδα καί ἕνα πάθος γιά τήν ἑνότητα. Γι' αὐτό, προτρέπουμε ἀλλήλους νά παραμείνουν ἀφοσιωμένοι στόν πρωταρχικό σκοπό τῆς κοινωνίας τῶν ἐκκλησιῶν στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν:

to call one another to visible unity in one faith and in one Eucharistic fellowship, expressed in worship and common life in Christ, through witness and service to the world and to advance towards that unity in order that the world may believe.[iv]

"νά καλοῦμε ἀλλήλους σέ ὁρατή ἑνότητα σέ μία πίστη καί σέ μία εὐχαριστιακή κοινωνία, ἐκφρασμένη στή λατρεία καί τήν κοινή ζωή ἐν Χριστῷ, μέσῳ τῆς μαρτυρίας καί τῆς ὑπηρεσίας πρός τόν κόσμο καί νά προχωροῦμε πρός αὐτήν τήν ἑνότητα, ἔτσι ὥστε ὁ κόσμος νά πιστεύσει"[4].

We affirm the uniqueness of our fellowship and our conviction to pursue the visible unity of the Church together, thankful for our diversity and conscious of our need to grow in communion.

Ἐπιβεβαιώνουμε τή μοναδικότητα τῆς κοινωνίας μας καί τήν ἐμμονή μας νά ἐπιδιώκουμε ἀπό κοινοῦ τήν ἑνότητα τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας, ὄντες εὐγνώμονες γιά τή διαφορετικότητά μας καί ἐν συνειδήσει τῆς ἀνάγκης μας νά ἀναπτυχθοῦμε σέ κοινωνία.

15. In faithfulness to this our common calling, we will seek together the full visible unity of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church when we shall express our unity around the one Table of the Lord. In pursuing the unity of the Church we will open ourselves to receive the gifts of each other's traditions, and offer our gifts to one another. We will learn to commemorate together the martyrs who witnessed to our common faith. We will continue theological conversations, giving attention to new voices and different methods of approach. We will seek to live out the consequences of our theological agreements. We will intensify our work for justice, peace and the healing of creation, and address together the complex challenges of contemporary social, economic and moral issues. We will work for more just, participatory and inclusive ways of living together. We will make common cause for the well-being of humanity and creation with those of other faith communities. We will hold each other accountable for fulfilling these commitments. Above all, we will pray without ceasing for the unity for which Jesus prayed (John 17): a unity of faith, love and compassion that Jesus Christ brought through his ministry; a unity like the unity Christ shares with the Father; a unity enfolded in the communion of the life and love of the Triune God. Here, we receive the mandate for the Church's vocation for unity in mission and service.

15. Σέ πιστότητα πρός αὐτήν τήν κοινή μας κλήση, θά ἐπιζητήσουμε μαζί τήν πλήρη ὁρατή ἑνότητα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὅταν θά ἐκφράσουμε τήν ἑνότητά μας γύρω ἀπό τή μία Τράπεζα τοῦ Κυρίου. Ἐπιδιώκοντας τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας θά διανοίξουμε τούς ἑαυτούς μας γιά νά δεχθοῦμε τίς δωρεές ἀπό τίς παραδόσεις ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, καί νά προσφέρουμε τά δῶρα μας ὁ ἕνας στόν ἄλλο. Θά μάθουμε νά μνημονεύουμε ἀπό κοινοῦ τούς μάρτυρες πού μαρτύρησαν τήν κοινή μας πίστη. Θά συνεχίσουμε τίς θεολογικές συζητήσεις, δίνοντας προσοχή σέ νέες φωνές καί διαφορετικές μεθόδους προσεγγίσεως. Θά ἐπιδιώξουμε νά πραγματώσουμε τίς συνέπειες τῶν θεολογικῶν μας συμφωνιῶν. Θά ἐντείνουμε τήν ἐργασία μας γιά δικαιοσύνη, εἰρήνη καί τήν ἴαση τῆς κτίσεως, καί θά ἀντιμετωπίσουμε ἀπό κοινοῦ τίς σύνθετες προκλήσεις τῶν σύγχρονων κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν καί ἠθικῶν θεμάτων. Θά ἐργασθοῦμε γιά περισσότερο δίκαιους, συμμετοχικούς καί περιεκτικούς τρόπους συμβιώσεως. Θά συνταχθοῦμε μέ ἀνθρώπους ἀπό ἄλλες κοινότητες πίστεως γιά τήν εὐημερία τῆς ἀνθρωπότητας καί τῆς κτίσεως. Θά θεωρήσουμε ἀλλήλους ὑπεύθυνους γιά τήν ἐκπλήρωση αὐτῶν τῶν δεσμεύσεων. Πάνω ἀπό ὅλα, θά προσευχόμαστε ἀκαταπαύστως γιά τήν ἑνότητα γιά τήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς προσευχήθηκε (*Ἰω.* 17): μία ἑνότητα πίστεως, ἀγάπης καί συμπόνιας πού ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔφερε μέσῳ τῆς ἱερωσύνης του· μία ἑνότητα ὅμοια μέ τήν ἑνότητα τήν ὁποίαν ὁ Χριστός μοιράζεται μέ τόν Πατέρα· μία ἑνότητα τυλιγμένη στήν κοινωνία τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ, λαμβάνουμε τήν ἀνάθεση γιά τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας γιά ἑνότητα στήν ἱεραποστολή καί τήν ὑπηρεσία.

16. We turn to God, the source of all life, and we pray:

O God of life,
lead us to justice and peace,
that suffering people may discover hope;
the scarred world find healing;
and divided churches become visibly one,
through the one who prayed for us,
and in whom we are one Body,

16. Στρεφόμαστε πρός τόν Θεό, τήν πηγή τῆς ζωῆς, καί προσευχόμαστε:

Ὦ, Θεέ τῆς ζωῆς,
ὁδήγησέ μας στή δικαιοσύνη καί τήν εἰρήνη,
ὥστε οἱ ὑποφέροντες ἄνθρωποι νά ἀνακαλύψουν τήν ἐλπίδα·
ὁ τραυματισμένος κόσμος νά βρεῖ ἴαση·
καί οἱ διαιρεμένες ἐκκλησίες νά γίνουν ὁρατῶς μία,
μέσῳ ἐκείνου πού προσευχήθηκε γιά μᾶς,

your Son, Jesus Christ,
who with you and the Holy Spirit,
is worthy to be praised, one God,
now and forever. Amen.

καί ἐν τῷ ὁποίῳ εἴμαστε ἕνα Σῶμα,
τῷ Υἱῷ σου, Ἰησοῦ Χριστῷ,
ὁ ὁποῖος μαζί μέ ἐσένα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα,
εἶναι ἄξιος δόξης, ἕνας Θεός,
τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.

[i] We pray that as our churches respond to the Faith and Order document, *The Church: Towards a Common Vision* we may be helped to understand more of the visible unity that God calls us to live in and for the world.

[ii] We gratefully acknowledge the many programmes of the WCC that have helped us to understand what it means to be a faithful community where divisions of ethnicity, race, gender, power and status are being confronted and overcome.

[iii] We are thankful for all we have learned through the Decade to Overcome Violence about just peace in God's way focused in *An Ecumenical Call to Just Peace* from the Jamaica Peace Convocation; and all we have learned about mission in God's way, encapsulated in the Commission on World Mission and Evangelism document, *Together Towards Life: Mission and Evangelism in Changing Landscapes*.

[iv] *The Constitution and Rules of the World Council of Churches* as amended by the 9th Assembly, Porto Alegre, Brazil, 2006; III: Purposes and Functions. We remember the words of the First WCC Assembly in 1948, 'Here at Amsterdam we have…covenanted with one another in constituting this World Council of Churches. We intend to stay together.'

1. Προσευχόμαστε - καθώς οἱ ἐκκλησίες μας ἀνταποκρίνονται στό ἔγγραφο τῆς [ἐπιτροπῆς] *Πίστεως καί Τάξεως «Ἡ Ἐκκλησία: Πρός ἕνα Κοινό Ὅραμα»* - νά βοηθηθοῦμε νά κατανοήσουμε περισσότερα γιά τήν ὁρατή ἑνότητα πού ὁ Θεός μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε ἐντός τοῦ κόσμου καί χάριν αὐτοῦ.

2. Εὐγνωμόνως ἀναγνωρίζουμε τά πολλά προγράμματα τοῦ Π.Σ.Ε. πού μᾶς βοήθησαν νά καταλάβουμε τί σημαίνει νά εἶσαι κοινότητα πιστεύουσα, ὅπου διαιρέσεις ἐθνικότητας, φυλῆς, φύλου, ἰσχύος καί θέσεως ἀντιμετωπίζονται καί ὑπερβαίνονται.

3. Εἴμαστε εὐγνώμονες γιά ὅλα ὅσα ἔχουμε μάθει μέσῳ τῆς *Δεκαετίας γιά τήν Ὑπέρβαση τῆς Βίας,* σχετικῶς μέ τή δίκαιη εἰρήνη κατά τόν τρόπο τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία ἐστίασε τό [ἔγγραφο] *«Μία Οἰκουμενική Κλήση γιά Δίκαιη Εἰρήνη»* ἀπό τήν *Σύνοδο Εἰρήνης τῆς Τζαμάικα·* καί γιά ὅλα ὅσα ἔχουμε διδαχθεῖ περί τῆς ἱεραποστολῆς κατά τόν τρόπο τοῦ Θεοῦ, ὅπως περιλήφθηκε στό ἔγγραφο τῆς *Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς Παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, «Μαζί πρός τή Ζωή: Ἱεραποστολή καί Εὐαγγελισμός σέ Μεταβαλλόμενα Τοπία»*

4. *Καταστατικό καί Κανόνες τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν,* ὅπως βελτιώθηκαν ἀπό τήν 9η Συνέλευση, Πόρτο Ἀλέγκρε, Βραζιλία, 2006, III: Σκοποί καί Λειτουργίες. Ἐνθυμούμαστε τά λόγια τῆς πρώτης Συνελεύσεως τοῦ ΠΣΕ τό 1948, *«Ἐδῶ στό Ἄμστερνταμ ἔχουμε ... συνάψει Διαθήκη ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλο κατά τήν καθίδρυση αὐτοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Σκοπεύουμε νά μείνουμε μαζί».*